

tr. z. bola obžalovanému do trestu započítaná väzba 10 mesiacov väzenia, ktorú odpykal v N. (v Belgii). Rozsudok stal sa pravoplatným.

Pre tenže trestný čin bol obžalovaný odsúdený tiež rozsudkom tribunálu v N. v Belgii zo dňa 31. marca 1933 k trestu 10 mesiacov väzenia a 10 frankov pokuty. Trest ten si obžalovaný odpykal v dobe od 18. februára 1933 do 14. januára 1934.

Trestné pokračovanie proti obžalovanému bolo zavedené podľa § 8 tr. z., keďže obžalovaný je československým štátnym občanom.

Podľa § 11 tr. z. pre trestné činy spáchané československým štátnym príslušníkom v cudzine v prípadoch uvedených v § 8 tr. z. (nejde-li totiž o prípad uvedený v § 7, č. 1 tr. z.) nemôže byť v Československu zahájené trestné pokračovanie, neni-li čin trestný podľa zákonov platných na mieste činu, alebo podľa zákonov československých, alebo pominula-li jeho trestnosť podľa niektorého z nich, alebo preminul-li mu trest príslušný cudzozemský úrad.

Podľa intencie zákona a dôvodovej zprávy k trestnému zákonu (zák. čl. V z roku 1878) rovná sa prípadom uvedeným v § 11 tr. z., v ktorých pominula trestnosť činu, i prípad, keď obžalovaný úplne odpykal trest uložený mu cudzozemským súdom. V takomto prípade však lze podľa § 15 tr. z. zaviesť pokračovanie len tým cieľom, či hľadiac na spáchaný trestný čin má byť vymeraný vedľajší trest straty úradu a volebného práva do obcí.

Mýlil sa preto krajský súd v Užhorode, keď proti ustanoveniu §§ 11 a 15 tr. z., hoci tu jestvoval dôvod vylučujúci uloženie trestu hlavného, vymeral obžalovanému tiež trest straty slobody pre zločin krádeže, keďže tento trestný čin nenáleží medzi trestné činy, uvedené v § 7, čís. 1 tr. z. Citovaným rozsudkom krajského súdu v Užhorode, pokiaľ bol týmto súdom uložený obžalovanému hlavný trest na slobode, bol tedy porušený zákon v ustanoveniach §§ 11 a 15 tr. z.

Čís. 5650.

Z okolnosti, že nižší soudy uznaly, že jsou podmínky pro použití §§ 91 a 92 tr. zák. při výměře trestu, neplyne, že už proto měl býti obžalovanému povolen i podmíněný odklad výkonu trestu.

(Rozh. ze dne 26. června 1936, Zm IV 358/36.)

Nejvyšší soud přezkoumav trestní věc proti F. Ž. a spol., obžalovaným pro zločin podle § 176 tr. z atd., zmateční stížnost obžalovaného F. Ž. zčásti odmítl, zčásti zamítl.

Z d ů v o d ů :

Pro nepovolení podmíněného odkladu výkonu trestu uplatněná zmateční stížnost namítá, že měl býti povolen podmíněný odklad výkonu trestu, když nižší soudy uznaly, že jsou podmínky pro použití §§ 91 a 92 tr. z. Tato zmateční stížnost je bezzákladná.

Zmateční stížnost přehlíží, že podkladem obou těchto výroků jsou různá ustanovení zákona založená též na podstatně různých hlediskách: v §§ 91 a 92 tr. z. jde jen o výměru trestu podle poměru jeho tíže vzhledem k trestní sazbě a zjištěným okolnostem přitěžujícím a polehčujícím, při otázce podmíněného odsouzení však ještě o odklad trestu již vyměřeného a o jeho případné nevykonání vůbec. Tu záleží na intenzitě důvodů nasvědčujících polepšení, neboť podmíněné odsouzení má místo jen, je-li odůvodněna naděje, že se obžalovaný polepší bez výkonu trestu. S tohoto stanoviska závěry odvolacího soudu nejsou v rozporu.

Čís. 5651.

Rozsudky soudů nižších stolic jsou zmatečné podle § 384, čís. 6 tr. ř., byla-li přelíčení konána v nepřítomnosti obhájce, ačkoli obžalovaný, stíhaný obžalobou pro zločin, žádal o jeho zřízení (§ 56, čís. 2 tr. ř.).

(Rozh. ze dne 26. června 1936, Zm IV 335/36.)

Nejvyšší soud, přezkoumaj trestní věc proti Š. H., obžalovanému pro zločin krádeže atd., z úřední povinnosti z důvodu zmatečnosti § 384, č. 6 tr. ř. podle § 34, odst. 1 por. nov. zrušil v napadené části rozsudky obou nižších soudů s celým řízením a uložil krajskému soudu, aby ve věci znovu jednal a rozhodl; zmateční stížnost poukázal na toto rozhodnutí.

Důvody:

Obžalovaný ohlásil a provedl zmateční stížnost z důvodů § 384, č. 9, 385, č. 1 a) tr. ř.

Nejvyšší soud nemohl rozhodnouti o zmateční stížnosti, poněvadž se přesvědčil, že se tu vyskytuje zmatek podle § 384, č. 6 tr. ř., který sice uplatněn nebyl, ale jehož třeba dbáti podle § 384, posl. odst. tr. ř. z úřední povinnosti.

Obžalovaný v námitkách proti obžalovacímu spisu žádal o obhájce z úřadu. Podle obžalobního spisu byl obžalovaný žalován pro zločin podle § 48 tr. nov., § 333, 336, č. 7 tr. z. a zločin podle § 355, 356 tr. z. Podle obsahu spisů obhájce z úřadu obžalovanému vůbec nebyl ustanoven a hlavní přelíčení se konalo v nepřítomnosti obžalovaného bez přítomnosti obhájce.

Poněvadž v souzeném případě šlo o zločin a obžalovaný žádal o obhájce z úřadu, byla podle § 56, č. 2 tr. ř. obhajoba povinná, takže hlavní přelíčení nesmělo se konati v nepřítomnosti obhájce. Když tedy soud první stolice přes to jednal v nepřítomnosti obhájce, způsobil tím formální zmatek podle § 384, č. 6 tr. ř., takže bylo třeba rozsudky obou nižších soudů v napadené části zrušiti a naříditi nové přelíčení.